

“La solidaritat em dóna temes i és una bona arma novel·lística”

Lliris Picó (Ibi, Alcoià 1972) publica a Narratives 3i4 la novel·la *L'olor dels crisantems*, premi de narrativa Ciutat d'Elx 2004. Llicenciada en Filologia Catalana, ha publicat *Helena: un record sempre és mentida* (2002), a Columna, i *Les ales de la memòria* (2004), a Marfil.

—Una noia de casa bona veu com el matrimoni l'ha anat ofegant de mica en mica. La novel·la és la crònica de la destrucció d'una dona?

—Sí. Des del començament es veu que Camil·la camina cap a l'autodestrucció, no solament per culpa de la beguda sinó també pel seu mateix caràcter, per la seua personalitat.

—Però ella culpabilitza el marit de tot aquest calvari.

—Ella ho veu així perquè és molt còmode donar la culpa als altres de les nostres decisions. De totes maneres, el marit tampoc no és de gaire bona pasta.

—El cas de la vostra protagonista el veieu excepcional i exagerat, o paradigmàtic, un símbol de la dona casada?

—Jo entenc que és un símbol. No és un cas aïllat. Deu haver-hi moltes dones anul·lades per un matrimoni.

—D'altres, però, saben resignar-se, sense patir traumes ni caure en la beguda.

—Ella no pot superar-ho perquè camina cap a l'autodestrucció. Però també camina cap al coneixement d'ella mateixa i aquesta part és positiva.

—Per tant, la novel·la també és la crònica de la presa de consciència d'una dona, no?

—Sí. Ella és una dona contradictòria, com tantes, i el llibre és la crònica del contrast entre l'autodestrucció i el desig de superació.

—Heu tingut la intenció de fer un retrat generacional? El marit és un jove *progre* i tolerant que esdevé un “moro”, com diem abans.

—No. Més aviat d'una classe social. Això no és propi d'una generació, és de moltes, anteriors i posteriors.

—En el llibre hi ha, d'una banda, el món de les dones, i de l'altra, el dels homes, com si fossin dos mons diferents.

Lliris Picó publica *L'olor dels crisantems*, premi de narrativa Ciutat d'Elx 2004, a 3i4.

—Així és, en efecte. És que crec que hi són, que hi ha dos mons que haurien de ser iguals des del punt de vista dels drets i de les obligacions però que des del punt de vista dels sentiments són diferents. I aquesta és la gràcia, que siguen diferents.

—Però aquesta diferència, fins i tot suposant que drets i obligacions fossin ben compartits, sembla causa de problemes. O no? O només hi veieu la gràcia?

—Sí, produeix problemes, però al mateix temps, aquests problemes són un punt de trobada, un punt de comunicació, entre el món masculí i el món femení.

—La novel·la parla d'un conflicte entre dos bàndols, però només ho fa des del punt de vista d'un d'ells, el de la dona. No és injust?

—No, és natural, perquè és el bàndol on jo visc i amb el qual em sent solidària.

—La solidaritat és una bona arma novel·lística?

—Sempre. Sempre, perquè al-

menys a mi em dóna els temes sobre els quals m'agrada escriure, com els malalts mentals, la novel·la que tinc a Columna, o la minoria musulmana, tema d'una altra novel·la que publicaré aviat, si Déu vol.

—Per ser realista, per ser versemblant, us cal utilitzar situacions corrents, com l'embolic del marit amb la secretària. No heu tingut por a ser previsible, de caure en el tòpic?

—Moltes vides són previsibles. Sí, hi ha el perill de caure en el tòpic, però a mi m'agrada ser realista, que el lector diga, això ho he fet jo, això ho he vist, o això m'ho han contat. I estic segura que hi ha molts homes embolicats amb la secretària, o moltes secretàries embolicades.

—Ella és un animal ferit i no s'hi torna. Ni mostra gaire odi. Per què no l'heu fet venjativa?

—Està tan dolguda que no té forces. I en passar pel mal tràngol de l'alcoholisme, ja en té prou. Tampoc no té sentit, la revenja, no hi guanyaria res. L'únic que vol és fugir endavant, i el que es quede pel camí és secundari.

Lluís Bonada